

Поетичноцентричність (збірка)

Микола Істин

Поезіє вседобра не мовчи
через те що війна кричить,
віршосяйні світи і всесвіти
ваше небо не затулити,
яке з тонких матерій в душі як вищість
висотою з вічність,
бо із метою всещастя
ви – наступні всесвіття,
і якби люди увірували у вірші добрі,
і політика з економікою покладались би на гуманну літературу більше,
то суспільні устрої й настрої планетарно ставали б добродіями,
і життя земне знецінювалось би смертю менше,
і в цьому істинна поетичноцентричність,
що здатна перетворювати все на щастяпрекрасність,
яку довелося захищати ще на підступах,
на перших поверхах культур,
і хочеться сподіватись що все це заради росту
людей і літератур...

Вслухатися в моторошні звуки
сирен тривоги повітряних, які завивають
так немов з пащ вовків,
що на місяць уповні виють.
Дивитися як цвіте
весною нареченою в платті білому не вишня,
а війни дерево вогняне
розпускається багатоповерхівкою вище.
Укотре переконуватися що Шевченкові вірші
і через століття тримають шви.
А полтавська поема Пушкіна
як відлуння російських пушок.
Зайвий раз перелічувати які
в держав є погані звички,
і одна з найгірших –
нападати на інших.

І що це не мудро коли мир лиш проміжок,
для наступного покоління кроку
від війни
до війни,
картини баталій яких висять в музеях історії,
і вдивляючись в них, часи не змінюють свої настрої..
Просто обороняти добра побудови,
та оберігати паростки життя в гармоніях розмови,
і просунутих політичних домовленостей
як і недомовок,
виявляється замало.
Ми маємо
ставати поетично-прекраснішими,
ідеало-вишуканішими,
аби розірвати ворожнечі замкнене коло,
і перетворити світ
на щастя всесвіт
в собі і навколо...

Попри
білі плями,
і чорні діри,
обтяжливого тяжіння пори,
прийти наступномодерно на свіжу голову,
і поетичну вулицю перетворити на головну,
із новинами всещастя в буквах розшифрувань,
у словах до космосів розширень...
Як приходили інші всесвіти
з формулами зірок і планет
сюди,
ті - що створили цей де ми - люди.
А як сонць розжарених мрій
безнадійні пустелі приземлять вирій.
І помилки великих богів,
та зради людей убогих,
розіб'ють золотого циферблата
знеціненого часу,
подібно до сейфу збанкрутілого магната,
зі збитим алгоритмом числа.
Тоді просто піти непростими віршами,

реальностями іншими,
законів фізики творчощасть,
філософськими мапами гармоній всесущості,
де поетичними ідеями й формами матеріалізуємось,
прозовими просторами розпростаємось,
де далі засяє душа рукописна
й оживе сторінками винайдена весна,
з ідеальними всезмістами,
та наступними всесвітами...

Коли зрозумієш, що пазли законів цивілізації –
це лише ситуації,
технічні ідеї,
а не філософська мозаїка ідеалу.
І комісії з моральності не сприяють досконалості,
лише обмеженості.
І міра твоєї свободи
в довжину ланцюга
в руках громади,
І вільніший за тебе навіть вуличний волоцюга.
І прожити одною дниною,
та навіть воскреснути знову людиною –
це замало,
і просто по колу.
Тоді починаєш щось робити.
Можливо, гримати римами,
як дверима.
Плювати на критику.
Сміятися з класики на смітнику.
І після безсонних ночей,
в роздумах про природу речей,
створити інший наступний зміст
і встати на повний зріст,
відкривши в собі вдосконалювача, творця
зі словесного сонця,
здатного світити ідеями
добра всеможливими
в світах цих
та інших...
І на противагу життєвій миттєвості,

матеріальній малості
придумати себе багатоваріантного,
в доброгогармонійному поєднанні вселюдського,
всесвітнього...

Впіймавши вічність в досконалому,
занотувати її в душі,
як в космічній капсулі,
що полетить в інше...

Коли закінчиться це.

А поки на Землі цій принадній
жити радісно,
повноцінно

і творити оновлену систему цінностей...

В ідеях наступних світоглядів,
і світобудов –
анонсувати нехстмодернізм.

І не варто втрачати оптимізм,
навіть коли заблокують редактори,

і поріжуть коректори,

не журитись

від рішень журі

про не присудження премії.

Бо в тебе є своя прерія,

своя мрія,

стіна

та істина.

І навіть маловідомість

Не пробудить злість,

коли вдячний Творцю

за можливість цю

робити не кар'єру,

а творити нову літературу,

як план, як проект, з землями тілесними

і душевними зорями.

Лише феноменальні поети

висловлюють у творах планети,

мов боги, що створили все

у Всесвіті

і пішли...

Так і ти напиши...

Застарілому – заперечливе "не".

І створи щось наступне...

Часозачислюймося до вибухотворчого
паралельнонобелівського
поетичного волевиявлення
світостворення,
поетів, що сповідують філософську думку,
вписуймося поколінням перевідродження відліку,
розквітом текстоматерії некстмодерного віршовіття,
в часопросторі неопоезії 21— шого ...ліття,
тут презентую ПОЕТИЧНОЦЕНТРИЧНІСТЬ,
що є наступним напрямком,
вищосходинкою, нововитком,
столичністю сенсів
ідеалоносійних слів
у свідомості, з поміж інших,
з надважливістю літературного шляху
у всесвітності
та віршовічності,
прагну новосвітових якостей та властивостей віршів,
хочу щоби література стала більшим...

Не погоджуся щоби література зростала кущем,
невисокість, видану за хмарочоси рукописів стоси, словозасвищу.
Несмаком не вкину
у ментальну корзину
бліду поганку твору
як отруйний
гриб.
Не плескатиму декламуванням безмовних риб.
Хочу творооновлюватися!
А значить відмовлюся
клонувати за клавіатурою посередність,
котру моніторить пересічність.
Опротестую – щоби для сміттєслова
за урну слугувала голова.
Краще уже попри розпачі й рани,
від літературних революцій та листків вирваних,
стомленими, томів гори перегорнути,

і переосмислення перезавантажити,
заради радості
і сили словесності,
милого майбутнього
творчого всесвітнього...
Прагну - росту словесного дерева
висотою в дива,
перетворення сіл і міст
в поетичний зміст,
злету творів
до інших планет,
проростання ними
всесвітами новими...
А як забракне у людословного людства потуги віри,
то візьмімо, віршовані, собі за повірених
з іще невідомих, в майбутньому прийдених,
з-за меж і можливостей, з дружніх світодомів
інопланетян, і богів...
Душетіло словами живімо,
творенням доброщастяв всеможливіймо...

Білих хмар скуйовджені протині.
Бутонів розквітлих просинь.
Все, що є, - від на даху бузька
і весняних бруньок на тілі близькому
до зимового щастястояння -
народилося від кохання.
Всесвіти романами Богонаписаними,
відвертими виставами Ними поставленими,
з оголеними декораціями
планетами розлітаються.
А ми по медових сотах перетікаємо,
де душа переходить у форму тіл,
у раях парних перебуваємо,
встаючи з еросів сил світів.
Впадають сонця в моря,
народять нові атмосфери,
щоб дихала мрія
з любовної гри.
Різнотрав'ями,

різносмків'ями –
перетинаємось,
творимось.

А Земля на гостині кохань
виглядає тортом покраяним.
І на дорозі відкраяній
ми людо-світи
як орбіти далеких привітів,
що розійшлися життями
та смертями
у пошуках безлічі раїв,
іще повернемось із долі надбаннями
та приєднаємось до всемережі чуттів –
небес щастів,
лібідо,
і лебедів...

Еволюція любові
в розмаїттях тілесно-земних
взаємовідносин
людських течій і океанів волі.
У душевних злетах кохань
до інших життів
і в них розквітів
та різнопланетних втілень почуттів еволюціонувань.
Матеріалізацією в космосі душі
проявляються всеможливі плани
галактик бажань багатоваріантних коханих,
і переходять далі як вірші у всесвіти: інших
форм і змістів
безмежнозначних любовних світів
із вже запланованих але не реалізованих ще
ідеалощасть
боголюдей
і людобогів,
поетичними прогресіями кохання
всесвіттям процвітання...

Особистостям потрібне всевідчуття цілого,

зі своїх точок зору,
і дотику,
для душевнотілесного щастя повноцінного,
у власних абсолютних
унікально-неповторних
кодах доступу
для поєднання зі Всесвітом,
з входами
і стінами,
та взаємовідносинами світовими
із усіма добровсеможевливими всесвітами,
і з найпотужнішим з приєднань:
до мережі Творців усього,
задля всевідчувань
і співжиття доброгоармонійного,
зі світлим,
та просвітленим,
всеблага чину,
і з тим що очищене добровчинками
зі злочорного,
і фон нічний
має бути безпечний
для зоряного
і планетного
уселюбого
всещасливого...

Після надій,
з невідбулим парадом подій,
настає п'ята пора року
написана від руки,
у віршах, де народжується щось інше
як елемент з невідомої ніші...
І вже не намірюєшся конкурсними костюмами,
зате наряджаєшся іншими світами...
І не погано би влаштуватися десь сторожем,
краще на полі, під зоряними мережами,
отут
на околиці Всесвіту,
а Бог і без телескопа вдивляється,

і дивується —
ну чому він інший-
І здогадується, коли тріщать галактики по швах,
може тому що все все все
увесь Всесвіт
з часом перегорить і погасне,
зі стану буття перестане,
і потрібен інший вимір,
як вихід в безмежності безмір,
і до всеідеалу тяга,
для людини і Бога,
що народжено у письменницькій творі душі,
вмощуйся, Всемогутній, зручніше,
і читай про придуманий Всесвіт із новим раєм,
що звідси, і далі за зором і зорів краєм...

Серед Земного більярду атомів, місце -
левоє, під Сонцем та Місяцем,
в людях посів мурашник споживацтва,
віддругорядивши смугу злітну
до літературного космосу, для зореліту
читацтва,
лише не обмеживши себе стінами та дахами цивілізаційними,
поза лавиною справ псевдопотребних,
що скочується потом з часу лиця,
усвідомленовидніються літературні зірки, планети,
галактики, всесвіти,
коли вживочитаєшся до їх словодушевного наступномодерного Неба,
поринеш у світобуття його змістовтілення,
де попри затінення,
маяком з книгораю,
посиланнями віршозоряного рою,
стають виміри поетичні -
суттєзначушишими,
від того як були додатком до політичності,
важливішими перегорнутої історичності,
далекогляднішими за реалізму обмежену видимість,
вище фінансових і духовних пірамід,
яких, людство, - висоту подолає, і вищість опанує,
та календар поезії облюбуй,

так як поетичне світло від землі до зірок
зігріває планети духу, і освітлює думки крок,
бо душа розквітає, зоріє, планетозаселяється –
філософським сенсотворчим словом, поетично – прикрашається,
література – її головна дорога
у всесвіт, і в собі, до бога,
із розмаїтовсесвітностями
щастявідчуттями...

Кажу кожному зі своїх натруджених будівничих,
і усім вистражданим подорожним,
що складають ім'я
мого – я :
Продумуєшся
поміж часопросторами,
і маєш смерть за двері
потайні, котрі
відчиняти не діло,
допоки не допишеш тілом
тут – свою живу крилату
душекнигу,
бо весь у словах, і мої втілення
в їх значеннях,
у світах які утворив
в творах,
в них – нова частина України
що додалася, дописалася літерами,
віршовинайдені, прозовибудовані, есейноосяйні
носії ідей
добровсеможливого дива,
чуттів еволюція,
думок революція,
новий всесвіт що зароджується зі слова
як матерія-мова,
у гармонійному співбутті,
всещастя всецвітті,
з землями нинішніми,
і небами іншими,
де співблага з Богом,
і власна добродорога.

Мій читач –
шукач ідеалів надмайбутнього,
житель поселень життів наступного,
душевного складу розширень багач.

ВСЕСВІТИ

Ви – математичної поезії
візії,
мільйони,
мільярди, трильйони,
і більше: форм життя у Всесвіті видимому,
і у всесвітах що поза ним невидимо,
можливо кращих
за нашу кульку реальності чи й гірших...
Коли моя душа набуде рис корабля
полечу зоряними віддалями,
досліджувати вас, долучатися,
до втілюватися,
вирушивши із закулісся життя:
через часопростори буття та небуття,
крізь безмежжя і довготривалості,
їх пустоти і наповненості,
смерті, та зародження,
самостійність та всеспіввідношення,
думками виростивши
та прихопивши – вірші
в і до душі
як ідейні дотичності до вас,
і як людські паралельні всесвіти...
Скільки ж їх оковидимих
і душеприхованих
всесвітів— – Безліч!
Сутностей своєрідних, і сенсів поза сенсами— – Безмір!
Яких зараз не можемо збагнути.
Бо наші всесвіти вийшли із чогось ще більшого,
незнайомо-невідомого,
де інші форми ніж життя
та смерть,
і виміри в них інакші,
перед нами вони розклали порожні аркуші,

і ручки задля зазначень нових русел
зробили із наших рук,
тож заповнюймо новим змістом простори,
наводьмо гармоній мости,
винаходьмо найяскравіші всесвіти щасть,
навіть будучи частками,
поки що малими,
у вибухах життів всесвітів,
та того що поза ними,
і далі, і від і до текстоматерії,
відкидаючи божевілля долі строф,
і приземленість людських катастроф,
виростаємо з поетів до вишуканих всесвітів,
та перетворюємось із всесвітів на ідеальних поетів...

На полях поетичних,
ідеями вседобра, з руки,
подібно зерну пшеничному,
засіяно видрук,
а сходити
і плодоносити
словесному уже в душах,
і перетворюватися у віршах
на харч,
що вдостач
безболісно
та безкривдно
усіх годуватиме,
і новоріки поезії спраглих напуватимуть,
бо Всесвіт створив людину,
а людина – вербальний космос,
де ідеальність винайдена,
як кращих всесвітів стос...

Література
як літер буття наступного туру,
над не писемністю змісту
з неосмисленого Всесвіту.
Віршованими

атомами,
в планетовтіленнях душі,
розширюємо межі –
новими живими світами,
а не лиш як віртуальними чи видруківаними квітами.
Поетизація світу!
Висловлення нового всесвіту!
Віршами кроки у більше!
Доповнення до Божого, і гармонійно дальше...
Поетичноцентричність літератури:
це всещастя культура,
оновлені сенси,
словесні сенсори,
вдосконалень перезавантаження,
ідеалів посилення,
дорога центральна...